

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 marca 2016 roku przed Sądem Rejonowym w Pieszku odbyła się rozprawa w sprawie karnej sygn. II K 38/16 przeciwko Ł. K. , któremu Prokuratura Rejonowa w Pieszku zarzuciła popełnienie kilku przestępstw. Prokurator zarzucił oskarżonemu między innymi spowodowanie tzw lekkich obrażeń ciała i znieważenie J. Z.. Ponadto wypowiedianie gróźb karalnych wobec P. A.. Ł. K. był tymczasowo aresztowany w sprawie i przebywał w Areszcie Śledczym w S.. Został on dowieziony na termin rozprawy z Aresztu i doprowadzony na salę rozpraw przez policjantów. Gdy oskarżony siedł korytarzem sądowym w drodze na rozprawę , opluł siedzącego na ławce świadka C. H. wypowiadając przy tym słowa wulgarne pod jego adresem. Ł. K. miał do niego pretensje za to ,że go „sprzedał” składając zeznania w jego sprawie. Po rozpoczęciu rozprawy o godz. 10.00 Ł. K. po odebraniu od niego danych osobowych przez Przewodniczącego odwrócił głowę w kierunku siedzących w części dla publiczności pokrzywdzonych a jednocześnie świadków w sprawie – P. A. oraz małoletnich J. Z. i B. P. a następnie wykonał dłonią gest przypominający podcinanie gardła. Wykonanie tego gestu dostrzegła również siedząca na sali matka B. A. P.. O swoim spostrzeżeniu poinformowała sędziego prowadzącego rozprawę. Na zapytanie sędziego Ł. K. nie zaprzeczył temu , że wykonał taki gest wobec pokrzywdzonych. Po wysłuchaniu oskarżonych w sprawie i odebraniu stanowisk procesowych od stron , Przewodniczący przystąpił do narady i sformułowania wyroku. W tym czasie policjanci wyprowadzali oskarżonego Ł. K. z sali sądowej. Wychodząc z sali oskarżony zwrócił się do stojących przed drzwiami ojców pokrzywdzonych – P. P. (2) i P. Z. ze słowami aby „lepiej pilnowali swoich dzieci”. Obaj mężczyźni odebrali słowa oskarżonego jako groźbę . Znieważenia i naruszenia nietykalności cielesnej C. H. oskarżony Ł. K. dopuścił się publicznie i bez powodu okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku prawnego. W podobny sposób zachował się grożąc świadkom – P. A. , J. Z. i B. P..

(dowód: protokół rozprawy w aktach sygn. II K 38/16 k. 248-251; zeznania świadków: J. Z. k.13v, 78-78v; P. Z. k.16v,78v; P. A. k.10v,78v; A. P. k.6, 78v-79; P. P. (2) k. 19v,79; C. H. k.22v ; wyjaśnienia oskarżonego Ł. K. k.77v)

Oskarżony Ł. K. zadeklarował , że nie przyznaje się do popełnienia zarzuconych mu czynów. W swoich wyjaśnieniach przyznał jednak ,że opluł C. H. jak również ,że wykonał na oczach świadków gest podcinania gardła. Oskarżony przyznał również że wychodząc z sali sądowej powiedział w kierunku rodziców małoletnich aby lepiej pilnowali swoich dzieci , „bo nie są święci”. Oświadczył ,że nie miał wówczas zamiaru grozić komukolwiek (k. 77v).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom Ł. K.. Oskarżony , który choć nie przyznał się do winy , nie negował swego sprawstwa w zakresie zarzuconych mu czynów. Należy zauważyć ,że wyjaśnienia oskarżonego korespondują z zeznaniami przesłuchanych na rozprawie świadków. Analiza tych dowodów prowadzi do wniosku , że stan faktyczny w niniejszej sprawie jest w zasadzie bezsporny.

Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchanych świadków : J. Z. (k.13v, 78-78v) , P. Z. (k.16v,78v) , P. A. (k.10v,78v) , A. P. (k.6, 78v-79), P. P. (2) (k. 19v,79) oraz C. H. (k.22v). Zeznania wymienionych osób , które widziały zachowanie Ł. K., nie są sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego , korespondują również ze sobą wzajemnie. Poza tym zbieżne są z informacjami zawartymi w protokole rozprawy głównej (k. 248-251 akt sprawy sygn. II K 38/16).

Reasumując materiał dowodowy w sprawie sąd uznał sprawstwo Ł. K. w zakresie zarzuconego mu przestępstwa polegającego na groźeniu P. A. , B. P. oraz J. Z. pozbawieniem życia w celu wywarcia na nich wpływu jako na świadków powołanych w sprawie. Wymienione osoby znalazły się na sali rozpraw , ponieważ zostały wezwane przez sąd jako świadkowie w sprawie sygn. II K 38/16. Mimo że Ł. K. nie wypowiedział żadnych słów wobec świadków, wykonany przez niego gest podcinania gardła nie pozostawia żadnych wątpliwości co do jego znaczenia. Sąd dostrzegł , że zachowaniem swym oskarżony wywołał duże poczucie strachu u małoletnich świadków oraz ich rodziców. Nie ulega również kwestii ,że przypisanego mu czynu Ł. K. dopuścił się publicznie i bez powodu czym okazał rażące

lekceważenie porządku prawnego . Do zdarzenia doszło na sali sądowej w trakcie jawnej rozprawy. Czyn oskarżonego , oprócz świadków mieli sposobność zaobserwować A. P. , współoskarżony M. K. , sędzia , protokolant, prokurator , doprowadzający oskarżonego funkcjonariusze Policji. Zachowanie to zakwalifikowano jako wyczerpujące znamiona przestępstwa opisanego w przepisie art.245 kk . Sąd nie miał również wątpliwości przypisując Ł. K. sprawstwo w zakresie znieważenia oraz naruszenia nietykalności cielesnej C. H.. Czynu tego oskarżony dopuścił się na korytarzu sądowym wśród osób oczekujących na rozprawę a także w obecności eskortujących Ł. K. policjantów. Zatem przyjęto , że działał publicznie i bez powodu czym okazał rażące lekceważenie porządku prawnego. To zachowanie oskarżonego sąd zakwalifikował jako noszące cechy przestępstwa z art.216 § 1 kk w zb. z art.217 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk. Jak wyżej zauważono występki przypisane oskarżonemu noszą cechy występków chuligańskich (art. 115 § 21 kk). W związku z tym w opisie czynów przypisanych oskarżonemu uwzględniono te okoliczności, natomiast w kwalifikacji prawnej przepis art.57a § 1 kk.

Odmienne oceniono zarzucony Ł. K. czyn polegający na wypowiedzeniu groźby pozbawienia życia małoletnich B. P. i J. Z. . Słowa te oskarżony miał wypowiedzieć w obecności ojców wymienionych tj. P. P. (2) i P. Z.. Jak ustalono Ł. K. opuszczając salę sądową zwrócił się do rodziców małoletnich ze słowami aby lepiej pilnowali swoich dzieci. W ocenie sądu wypowiedzi oskarżonego nie można bezspornie uznać jako groźby karalnej w rozumieniu art.190 § 1 kk tj. jako zapowiedzi popełnienia przestępstwa. Wypowiedź oskarżonego jest co najmniej dwuznaczna. Ł. K. nie wyraził się wprost ,że zabije pokrzywdzonych, choć tak jego słowa odebrali ojcowie pokrzywdzonych w kontekście prowokacyjnego zachowania oskarżonego w Sądzie. Nie można wykluczyć , że Ł. K. miał na myśli to ,że B. P. i J. Z. nie są dobrze pilnowani przez rodziców. Oskarżony zanim opuścił salę sądową wyjaśniał , że pokrzywdzeni w trakcie zajścia będącego przedmiotem sprawy sygn. II K 38/16 odzywali się wobec niego wulgarnie a jeden z nich go kopnął (protokół rozprawy k.249). W związku z tym uważa ,że nie są „święci” i powinni być lepiej pilnowani przez rodziców. Sąd ustalił ,że taki był sens tej dość niejednoznacznej wypowiedzi Ł. K. a zatem nie może być tu mowy o groźbie pozbawienia życia.

Wymierzając kary Ł. K. sąd kierował się granicami ustawowego zagrożenia karą wynikającą z treści przepisów, które zastosowano do zachowań oskarżonego. Poza tym kierował się treścią przepisu art. 53 kk. Wymierzając kary brał pod uwagę okoliczności popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw w szczególności fakt , że dopuścił się ich w budynku Sądu . W ocenie sądu zachowania te noszą znamiona czynów o charakterze chuligańskim. Oskarżony w sposób ostentacyjny wyraził swoją pogardę wobec C. H. , którego opluł i znieważył słownie. Podobna ostentacja towarzyszyła Ł. K. , który wykonał podczas rozprawy gest podcinania gardła wobec obecnych na sali świadków. Oskarżony zaprezentował rażące lekceważenie obowiązującego porządku prawnego. Zachowania Ł. K. nie da się usprawiedliwić jego problemami emocjonalnymi. Na niekorzyść oskarżonego działa również jego uprzednia karalność za przestępstwa.

Na korzyść oskarżonego sąd poczytał złożenie przez niego prawdziwych wyjaśnień.

Ważąc powyższe okoliczności sąd wymierzył oskarżonemu za popełnienie przypisanego mu przestępstwa z art. 245 kk w zw. z art.57a § 1 kk na podstawie art. 245 kk w zw. z art. 57 a § 1 i 2 kk karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz nawiązki w kwotach po 200 zł na rzecz pokrzywdzonych . Z kolei za popełnienie przestępstwa z art. 216 § 1 kk w zb. z art. 217 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.57a § 1 kk na podstawie art. 217 § 1 kk w zw. z art.11 § 3 kk w zw. z art.57a § 1 i 2 kk karę 4 miesięcy pozbawienia wolności i nawiązkę w kwocie 200 zł na rzecz pokrzywdzonego C. H..

Sąd uniewinnił Ł. K. od popełnienia czynu zarzucanego mu jako drugi w oparciu o przepisy art. 414 § 1 kpk w zw. z art.17 § 1 pkt 2 kpk.

W ocenie sądu orzeczone kary jednostkowe stanowią właściwą dolegliwość dla oskarżonego biorąc pod uwagę sumę okoliczności związanych z przypisanymi mu przestępstwami w tym znaczny stopień winy . Ł. K. swym zachowaniem godził w wolność pokrzywdzonych , którym zaprezentował swój gest. Czyn oskarżonego godził również w wymiar sprawiedliwości . Przestępstwo popełnione na szkodę C. H. godziło w godność tego pokrzywdzonego. Dlatego

uzasadnionym jest aby oskarżony zrekompensował finansowo pokrzywdzonym naruszenie ich dóbr osobistych poprzez zapłatę orzeczonych nawiązek.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk , art.85a kk i art. 86 § 1 kk sąd orzekł wobec oskarżonego karę łączną roku pozbawienia wolności. Za takim sposobem łączenia wymierzonych kar przemawiał związek czasowy między przypisanymi oskarżonemu przestępstwami oraz różna tożsamość osób pokrzywdzonych. W ocenie sądu orzeczona kara łączna jest adekwatna i sprawiedliwa.

Nie dopatrzone się po stronie oskarżonego podstaw uzasadniających warunkowe zawieszenie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności (art. 69 § 1 kk).

Na podstawie art. 630 kpk wydatkami związanymi z oskarżeniem w części uniewinniającej obciążył Skarb Państwa.

W oparciu o przepisy powołane w pkt VI wyroku sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

ZARZĄDZENIE

- (...);

- (...);

- (...).

P., dnia (...) r.